

udviklet sig i de sidste årtier — kræver indgående overvejelser. Erhvervene finder imidlertid anledning til så stærkt som muligt at understrege det i indledningen anførte synspunkt: at baggrunden for, at der overhovedet eksisterer et problem på dette område, er den overdrevne beskatning af restaurationsomsætningen af stærke drikke. Den omstændighed, at denne beskatning er gået over gevind, er årsagen til, at forbrugerne søger udveje for at undgå beskatningen, og en af disse veje er nydelsen af stærke drikke i marketenderierne. Det forekommer imidlertid indlysende, at den eneste virkelige effektive måde at løse problemet på må være at bringe beskatningen af den lovlige restaurationsvirksomhed ned på et rimeligt niveau, således at man fjerner incitamentet til, at marketenderivirksomheden udnyttes udover dens naturlige formål.

Det er forståeligt, at kommissionen under sine overvejelser vedrørende løsningen af dette vanskelige problem er kommet ind på tanken om at begrænse marketenderiernes serveringsret. Kommissionens flertal er her kommet til det resultat (pag. 109) at begrænse serveringsretten til stærkt øl — et standpunkt, til hvilket også *centralforeningen af hotelvært- og restauratørforeninger i Danmark* og *De Samvirkende Købmændsforeninger i Danmark* samt *Provinshandelskammeret* har sluttet sig.

Spørgsmålet er imidlertid, om en dyberegående overvejelse ikke kunne føre til en lykkeligere løsning. Hele den danske ordning af alkoholproblemet hviler på hensynet til borgernes personlige frihed. De erfaringer, man i andre lande har høstet med forbudsbestemmelser, opfordrer da heller ikke til at eksperimentere på dette område. Forbudsbestemmelser indbyder erfaringsmæssigt til omgælder, og de kan let danne præcedens for gennemførelse af tilsvarende restriktioner på andre områder.

Når et mindretal i kommissionen (pag. 37) er inde på tanken om, at udskænkingsbevillinger skal kunne begrænses til visse arter af stærke drikke, er dette en videreførelse af tanken om en sondring mellem udskænkning af forskellige arter af stærke drikke i marketenderierne. Dette sidstnævnte forslag må erhvervene tage bestemt afstand fra, og man ville som nævnt fore-

trække en løsning af marketenderispørgsmålet, der ikke bryder med den hidtidige lovteknik i serveringsmæssig henseende.

De uheldige forhold, som den nuværende marketenderiordning giver anledning til, står i og for sig ikke i forbindelse med den egentlige marketenderivirksomhed, således som denne er begrænset i den nuværende beværterlov. Heller ikke restaurationserhvervet ville have indvendinger at gøre mod de nugældende regler, hvis de blev overholdt i overensstemmelse med lovens bogstav og indskrænket til den nødvendige servering for arbejderne i spisetiderne. Det, man fra restaurationsernes og de handlendes organisationer vender sig imod, er de overtrædelser af den gældende lov, som finder sted uden påtale fra det offentliges side, navnlig i visse mindre marketenderier.

Erhvervene mener derfor, at det af alle hensyn ville være den bedste løsning, såfremt man i forbindelse med en nedsættelse af restaurationsbeskatningen effektivt kunne begrænse marketenderivirksomheden til det, der er dens formål: servering i tilknytning til arbejdet for de i virksomheden beskæftigede. Dette mål måtte kunne nås ved, at de i beværterlovens § 27 nedlagte principper kræves nøje respekterede. Erhvervene kan derfor tilslutte sig det i betænkningen (pag. 124) anførte forslag om, at der tilvejebringes en klar hjemmel, som tilsikrer politiet adgang til på effektiv måde at kunne føre tilsyn med, at lovens bestemmelser overholdes i marketenderierne, og at effektivt tilsyn også rent faktisk gennemføres. Dette er i realiteten det centrale punkt i hele dette spørgsmål.

Serveringen af vin og spiritus i marketenderierne finder kun sted i ringe omfang. Mange virksomheder tillader ikke sådan servering, og i salgsmæssig henseende er spørgsmålet derfor af underordnet betydning for de pågældende erhvervsgrupper; men det må som nævnt tillægges en ikke ringe principiel betydning, hvorledes dette problem ordnes.

I denne forbindelse vil man gerne fra erhvervenes side pege på, at bestemmelserne i beværterlovens § 27, stk. 8, forekommer lidet tilfredsstillende. Efter denne bestemmelse er det — også efter den eventuelle gennemførelse af kommissionsflertallets forslag — tilladt at drive den i næringslovens